

We Lwowie, dnia 13. lutego 1907.

Leg. 130

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie regulacji poborów i stosunków służbowych urzędników i sług etatowych przy Wydziale krajowym.

Wysoki Sejmie!

W czasie, jaki nas dzieli od sesji sejmowej w r. 1905, c. k. Rząd przystąpił w kilku kierunkach do poprawy wyposażenia i warunków służby dla swych urzędników a częściowo i dla sług pobierających płace roczne.

I tak z mocy ustawy z dnia 24. maja 1906 L. 105 Dz. pr. p. zwiększyła się podstawa wymiaru pensji emerytalnej dla urzędników i osób należących do stanu nauczycielskiego w granicach V. do ostatniej t. j. XI. klasy rangi. Wyższą podstawę do wymiaru pensji emerytalnej przyznała jednak tażsama ustawa także i sługom rządowym, pobierającym płace roczne.

Niedługo potem, bo w grudniu r. 1906 wniósł c. k. Rząd projekta do ustaw, mających na celu dalsze polepszenia warunków służby.

Wniesiony, przez Radę Państwa z małemi zmianami uchwalony a obecnie już sankcyonowany projekt składa się z 4 artykułów.

Artykuł I. zmienia i normuje na nowo pobory urzędników od III. do włącznie XI. rangi. Wysokości płac zasadniczych nowa ustawa nie zmienia t. j. nie zmienia pierwszego stopnia płacy, nie zmienia i wysokości dalszych stopni płacy, ale zmienia i pomnaża terminy, w których się przychodzi do poboru płac wyższego stopnia. I tak urzędnicy zaliczający się do III., IV. i V. klasy rang otrzymują prawo do trzech pięcioleci, urzędnicy VI., VII. i VIII. klasy rangi mają przyznane prawo do dwóch pięcioleci, a w miejsce trzeciego pięciolecia otrzymują już po trzech latach czwarty stopień płacy, urzędnicy IX. klasy rangi otrzymują prawo do czterech trzechleci w miejsce dotychczasowych czteroleci i dodatków starszeństwa, wreszcie urzędnicy z X. i XI. klasy rangi otrzymują prawo do trzech trzechleci.

Ten żywszy ruch w osiągnięciu dalszych stopni płacy potęguje się jeszcze przepisem, że czas spędzony w posiadaniu płacy najwyższego stopnia pewnej rangi przy przejściu do najbliższej rangi — gdzie pierwszy stopień płacy równa się ostatniemu stopniowi płacy rangi poprzedniej, wlicza się do czasu przepisanego, by na posadzie w nowej randze o tyle prędzej uzyskać płacę wyższą t. j. drugiego stopnia.

Artykuł II. uchwalonego projektu wprowadza dla urzędników nowy korzystniejszy szemat dodatków aktywalnych, Artykuł III. zajmuje się podwyższeniem dodatków aktywalnych dla kategorii sług państwowych, artykuł IV. wreszcie skierowany jest ku częściowej zmianie państwowej ustawy pensyjnej z dnia 14. maja 1896 r. L. 74 Dz. p. p. a uchwalona zmiana streszcza się w tem, iż dla urzędników państwowych i państwowego personelu nauczycielskiego, o ile na podstawie dotychczasowych ustaw nie mieli wyjątkowego prawa do krótszej służby i osiągnięcia w tym krótszym czasie pensji emerytalnej równej pełnym policzalnym poborom z czynnej służby, przyznano obecnie prawo do uzyskania pełnej pensji emerytalnej, już po upływie 35 letniej służby.

Do przedstawienia pod uchwałę tych doniosłych zmian w warunkach i prawach służby państwowej, skłonił się rząd głównie przez wzgląd na stały i ciągły wzrost cen wszystkich artykułów z dziedziny potrzeb życiowych i tym też względem kierowała się Rada Państwa, uchwalając projekt rządowy z nie wielu zmianami, które zresztą wypadły tylko na korzyść kół interesowanych.

Z uchwaleniem tych projektów, zaprowadzających w kilku kierunkach poprawę warunków służby i bytu dla urzędników państwowych, ze stwierdzeniem zgodnem rządu i czynników ustawodawczych, że potrzeba zmian powstała z przyczyn ekonomicznej natury, musi się Wydział krajowy liczyć i dlatego nie waha się przedstawić ze swój strony pod uchwałę Wysokiego Sejmu szeregu zmian w dziale poborów urzędników i sług etatowych przy Wydziale krajowym, mimo iż nie dawno, bo zaledwie minął rok i kilka miesięcy, jak Wysoki Sejm uchwałą z dnia 17. listopada 1905 r. zajął się już częściową poprawą płac urzędników Wydziału krajowego.

Przedstawiając jednak potrzebę zmian, sądzi Wydział krajowy, iż spełnia tylko swój obowiązek, który mu wskazują zarówno dawniejsze uchwały Wysokiego Sejmu w tym przedmiocie zapadłe jak i wzgląd, że Wydział krajowy musi dla spełnienia swych zadań mieć stale zapewnioną pomoc personelu stojącego i a wyżynie społecznej techniki urzędowej.

Wspomniawszy o dawniejszych uchwałach, musi Wydział krajowy podnieść w krótkości, iż wszystkie uchwały Wys. Sejmu wprowadzające zasadnicze zmiany w poborach etatowych, bywały następstwem poprzednich regulacji w poborach urzędników w służbie rządowej.

Zarówno w przedłożeniach Wydziału kraj. projektujących potrzebę zmian jak i w motywach przytoczonych ku uzasadnieniu zmian zamierzonych a przez Wys. Sejm. przyjętych przebiega zawsze zgodne zapatrywanie, że poprawa warun-

ków służby w służbie rządowej wywołuje potrzebę tej samej lub w zbliżonej mierze poprawy w służbie Wydziału krajowego. Wymaga tego troska o trwałość dobrej administracji, wymaga myśl pewnego zabezpieczenia się przeciw uzasadnionej w stosunkach sile atrakcyjnej władz rządowych, bo rozporządzają one daleko rozleglejszym polem do pracy i do awansów, wymaga tego wreszcie właściwe każdej władzy poczucie pamięci i obowiązku opieki nad słusznymi warunkami bytu tych, co, jak urzędnicy Wydziału kraj. zdolności swe i siły krajowi w usługę oddali.

Wychodząc więc z założenia, że gdy idzie o dobro służby, trzeba się skłonić do nakładu choćby wymagającego nowych ofiar ale celem wskazanego, Wydział krajowy przystępuje do bliższego omówienia zmian, które zdaniem jego do postanowień etatowych wprowadzić potrzeba.

1) W sprawie zaliczenia pewnej części dodatku aktywального do wymiaru emerytury. We wnioskach, jakie Wydział krajowy przedstawi na końcu sprawozdania, zaprojektuje Wydział krajowy zastosowanie do norm emerytalnych dla urzędników i sług etatowych w Wydziale krajowym postanowień ustawy państwowej z d. 24. maja 1906 Dz. pr. p. Nr. 105 i postanowień w tej mierze dodanych i sankcjonowanych w uchwalonych projektach rządowych. Idąc za motywami przedłożenia rządowego zmienionego w ustawę, Wydział krajowy wyraża nadzieję, że rozszerzenie podstawy do wymiaru emerytury wskutek wliczenia w tę podstawę pewnej części dodatku aktywального urzędników i sług etatowych nie przyniesie dla Skarbu krajowego większego obciążenia, bo pokrycie tego obciążenia znajdzie w przyczynkach, jakie interesowani w nadziei przyszłej korzyści wnosić będą obowiązani. Ustawa państwowa zaznacza wyraźnie, że podwyższenie poborów emerytalnych nastąpi drogą samoubezpieczenia. Według obliczeń rządowych pokrycie to ma być w całej pełni zapewnione, wobec jednak małego stosunkowo zastępu tych, którzy u nas uiszczają będą przyczynki, choć w tej samej wysokości, jak oznacza ustawa państwowa tj. wkładkę bieżącą urzędników podniesie się z 3% rocznie do 3·80% i powoła się służy etatowe do opłaty wkładki bieżącej do opłaty 1·60% rocznie, od której to prestacyi dotychczas byli wolni, pokrycie z przyczynków może, zwłaszcza w początkach, nie być równie wydatnem, lubo, jak wspomniano, większego wydatku nie spowodzi.

Wrazie przyjęcia przez Wys. Sejm proponowanych zmian powstanie potrzeba wielu zmian w Statucie emerytalnym z 15. lutego 1898, by weń wprowadzić obok nowego uprawnienia, jakim będzie rozszerzenie podstawy do wymiaru emerytury, także wszystkie zastrzeżenia śladem ustawy państwowej — to jest że kwoty, którą wliczać należy do podstawy emerytury dla urzędników i sług etatowych w Wydziale krajowym, nie będzie się uwzględniać przy wymierzaniu odpraw i poborów zaopatrzenia, czy one należeć się będą naszym funkcjonaryuszom, czy pozostałej po nich rodzinie.

W ogóle propozycje Wydziału krajowego nie odbiegają od postanowień przepisów rządowych, tylko przystosuje się je do naszych norm i do naszych urzędzeń, w niektórych względach nieco odmiennych. Przystosowanie w tych wypadkach musiało znaleźć odrębne określenie, zgodne jednak z przewodnią zasadą i zasadniczą miarą.

II. W sprawie zmian poborów. W czem polegają zmiany w systemie poborów dla urzędników państwowych uchwalone, a które we wnioskach przedstawiamy do przyjęcia dla urzędników Wydziału krajowego, powiedziano już wyżej, tu pozwalamy sobie przedstawić tabelarycznie dzisiejsze pobory urzędników krajowych i przyszłe t. j. zestawione już według norm dla urzędników państwowych w odpowiednich rangach ustanowionych.

Ranga	Płace i dodatki 5-letnie, 4-letnie i dodatki starszeństwa urzędników Wydziału krajowego na podstawie dotychczasowych przepisów			Płace pierwotne i płace wyższych stopni urzędników państwowych, na podstawie nowych norm ustanowionych ustawą z 19. lutego 1907. Dz. p. nr. 34					Płace i dodatki 5-letnie i 3-letnie urzędników Wydziału krajowego, ułożone na podstawie norm ustawy państw. z 19. lutego 1907. Dz. pr. p. nr. 34					
	D o d a t k i			S t o p i e Ń p ł a c y					D o d a t k i					
	Płaca	dwa pięć- ciole- tnie po	dwa cztero- letnie po	starszeń- stwa po 16 i po 20 latach po	1	2	3	4	5	Płaca	po 5 latach	po 10 latach	po 15 latach	po 20 latach
VI.	6.400	800	—	—	6.400	7.200	8.000	8.800	—	6.400	7.200	8.000	8.800	—
VII.	4.800	600	—	—	4.800	5.400	6.000	6.400	—	4.800	5.400	6.000	6.400	—
VIII.	3.600	400	—	—	3.600	4.000	4.400	4.800	—	3.600	4.000	4.400	4.800	—
IX.	2.800	—	200	200	2.800	3.000	3.200	3.400	3.600	2.800	3.000	3.200	3.400	po 12 latach 3.600
X.	2.200	—	200	200	2.200	2.400	2.600	2.800	—	2.200	2.400	2.600	2.800	—
XI.	1.600	—	200	200	1.600	1.800	2.000	2.200	—	1.600	1.800	2.000	2.200	po 15 latach 2.000
XII.	1.200	—	200	200	w służbie państwowej rangi XII. niema					1.200	1.400	1.600	1.800	2.000

Dla dokładności i wyjaśnienia naszych wniosków trzeba nadmienić, iż między rangami urzędników państwowych a rangami urzędników krajowych zachodzą pewne różnice.

Przy dawniejszych organizacjach urzędu Wydziału krajowego rang w ogóle w dzisiejszym znaczeniu nie znano, zastosowano je po raz pierwszy w uchwale regulującej płace w r. 1898; miarą wytyczną były płace i odpowiednie im rangi rządowych urzędników — a jeszcze konsekwentniej oparto się na podziale na rangi w uchwale Wys. Sejmu z dnia 17. listopada 1905 t. j. ostatniej w dziale uchwał etatowych.

Uchwała ta zna rang siedm, podczas gdy w organizacji rządowej jest rang jednaście. Z tych pięć (I. włącznie do V.) odpowiada wyższym i najwyższym w hierarchii urzędowej stopniom, których w służbie krajowej nie ma. W następstwie przepisy nowych norm, o ile odnoszą się do tych rang wyższego rzędu, będą dla nas obojętne a dopiero od VI. rangi zaczyna się możliwość równomiernego stosowania nowych norm rządowych, kończy się zaś z rangą XI., podczas gdy w organizacji urzędu Wydziału krajowego wprowadzono rangę XII., choć rangi tej nie ma w organizacji rządowej od r. 1873 (zniosła ją ustawa państwowa z 15. kwietnia 1873 Dz. pr. p. 47).

Ranga XII. w Wydziale krajowym obejmuje urzędników najniższych stopni (12 praktykantów rachunkowych, 2 praktykantów kasowych i 3 pisarzy etatowych w oddziale manipulacyjnym), żadną wreszcie rangą w naszym urzędzie nie są objęci praktykanci conceptowi (6), praktykanci techniczni w oddziale melioracyjnym (2), praktykanci techniczni w oddziale techniczno-drogowym (4), aplikanci w oddziale rachunkowym (10), wreszcie trzech aplikanci oddziału manipulacyjnego. Nie zajmując się ostatnią kategorią, w której tylko praktykanci conceptowi mają pełne prawa urzędników Wydziału krajowego i uchwałą z 17. listopada 1905 zapewniła możliwość dojścia stopniowo do adjutum o wysokości 2000 koron, inni zaś funkconaryusze są kandydatami na przyszłych urzędników i jako tacy mają otwarte pole do pracy i do wykazania swych kwalifikacyj, proponuje jednak Wydział krajowy, by obecną regulacją objąć funkcyonaryuszy z rangi XII., choć w nowych normach rządowych braknie dla niej porównawczych pozycyj. Porównawczej miary dostarczyć jednak może w tym kierunku analogia z poprzednich regulacyj, która pozwoli częściowo polepszyć pobory funkcyonaryuszy z tej rangi, a to przez przyznanie wyższego dodatku aktywalnego, na razie pozostaje jednak Wydział krajowy przy kwestyi płac wyższego stopnia, czyli dodatków wskutek dłuższej służby w tej samej randze i przy zmianie periodów, w których się płac wyższego stopnia dosłużyć będzie można. Tu nadmienia się, że regulacja płac z dnia 3. stycznia 1874 przyznała urzędnikom Wydziału krajowego po trzy pięciolecia, podczas gdy w służbie rządowej było tylko prawo do 2 pięcioleci.

Przyznanie trzech pięcioleci nastąpiło planowo, by służba przy Wydziale krajowym w porównaniu ze służbą przy władzach rządowych przedstawiała pewne korzyści.

I regulacja poborów z 15. lutego 1898 podnosząc skalę płacy zasadniczej według normy rządowej, nie wprowadziła zmiany co do pięcioleci i ich ilości, dopiero ostatnia regulacja z 17. listopada 1905 przyznając urzędnikom Wydziału krajowego wyższe dodatki aktywne, obniżyła na wzór ówczesnych norm rządowych w 3 wyższych rangach (VI., VII. i VIII.) prawo pięciolecia do dwóch, w czterech zaś niższych rangach (IX., X., XI. i XII.) przyznała prawo do dwóch dodatków czteroletnich a nadto w razie dłuższej służby w tej samej randze prawo do dwóch dodatków z tytułu starszeństwa.

Obecnie świeżo ustanowione normy rządowe, jeżeli się je zastosuje dla urzędników Wydziału krajowego, przywrócić więc poniekąd dawne ich uprawnienie, dodadzą jednak korzyść, że do tych dodatków t. j. płac wyższego stopnia przychodzić się będzie częściowo rychlej. Zmiany te wrazie ich przyjęcia nie dadzą się od razu silniej odczuć, zwłaszcza że siłą praw nabytych z dawniejszych norm etatowych, zagwarantowanych uchwałą Wys. Sejmu z 17. listopada 1905, urzędnicy mianowani przed 1. stycznia 1906 zatrzymali prawo do większej ilości dodatków. Z biegiem lat i skróceniem terminów dosłużenia się płac wyższych wzrosną oczywiście wydatki funduszu krajowego z tytułu pięcio i trzechletnich dodatków a już na najbliższy czas obciążenie z tytułu nie tyle pięcioleci co trzechleci według nowej normy wyniesie rocznie około 11.000 K.

Kończąc uwagi odnośnie do tego działu, nadmieniam Wydział krajowy, iż we wnioskach śladem przepisów ustawy rządowej, proponuje obok postanowień, ułatwiających szybszy ruch w uzyskaniu płac wyższego stopnia, przyjęcie ilości i wysokości dodatków pięcioletnich i trzechletnich dla urzędników VI. włącznie do XI. rangi zupełnie zgodnie z nowo ustanowionymi normami rządowymi. Dla urzędników XII. rangi natomiast, która w organizacji rządowej nie istnieje, proponuje Wydział krajowy w miejsce dawniejszych dwóch dodatków czteroletnich po 200 K rocznie dwa dodatki trzechletnie po 200 K rocznie z pozostawieniem dla tej tylko rangi dwóch dodatków starszeństwa po 200 K rocznie, z których pierwszy przypadnie po 12, drugi po 15 latach służby.

Ponieważ przy każdej zmianie norm trzeba się także liczyć z prawami nabytymi wskutek postanowień norm poprzednich, przeto między wnioskami znajdzie się i wniosek o upoważnienie Wydziału krajowego, by względem urzędników nominowanych przed terminem wejścia w życie nowych przepisów regulacyjnych tj. przed 1-szym styczniem 1908 r. mógł stosować przepisy dotychczas obowiązujące, gdyby dla interesowanych przedstawiały większą korzyść, niż ją dają nowe.

W sprawie zmiany na wyższe dodatków aktywalnych. I w tym dziale wyjaśnień przedkłada Wydział krajowy tabelaryczny wykaz, z którego poznać można wysokość dodatków aktywalnych, jakie obecnie pobierają urzędnicy i słudzy etatowi przy Wydziale krajowym. — Dalej podana jest wysokość dodatków aktywalnych zaprowadzona ustawą z dnia 19. lutego 1907 D. pr. p. Nr. 34 dla urzędników państwowych i tamtejszej służby etatowej, z kolei podana jest różnica, o którą dotychczasowe dodatki aktywne urzędników i słudzy etatowej przy Wydziale krajowym są mniejsze od obecnie tj. od 1. kwietnia b. r. zaprowadzonych w służbie rządowej a różnica ta będzie zarazem miarą, o którą wzrosną dodatki aktywne, jeżeli Wys. Sejm zatwierdzi propozycję Wydziału, by dodatki aktywne urzędników i słudzy etatowych przy Wydziale krajowym dorównać do miary rządowej, przepisanej ustawą z dnia 19. lutego br. Dz. p. p. Nr. 34 dla urzędników i słudzy etatowych w służbie rządowej we właściwej klasie I. tj. drugiej z rzędu (pierwszą o najwyższych pozycjach tworzy Wiedeń) przeznaczoną dla miejscowości liczących ponad 80.000 ludności (u nas Lwów i Kraków).

Dodatki aktywne:

a) urzędników Wydziału krajowego:

Ranga: VI	1.280 K
" VII	1.120 "
" VIII	960 "
" IX	800 "
" X	640 "
" XI	480 "
" XII	480 "

na podstawie przepisów z 17. listopada 1905.

Dodatki aktywne na podstawie ustawy z 19. lutego 1907 Dz. p. p. Nr. 34. w klasie I. t. j. dla miejscowości z liczbą ludności ponad 80.000.

a) urzędników państwowych

1.472 K	192 K
1.288 "	168 "
1.104 "	144 "
960 "	160 "
768 "	128 "
576 "	96 "
w służbie państwowej nie ma XII rangi.	

Dodatki aktywne urzędników Wydziału krajowego są obecnie (na podst. uchwały Sejm. z 17/11 1905) mniejsze o:

a) dla urzędników Wydziału krajowego.

1.472 K
1.288 "
1.104 "
960 "
768 "
576 "
576 "

Dodatki aktywne z zastosowaniem [norm ustawy państwowej z 19. lutego 1907 Dz. p. p. Nr. 34.

b) służby etatowej Wydziału krajowego:

woźny Wydz. kraj.	250 K
" kasowy . . .	300 K

na podstawie uchw. sejmowej z 10. list. 1904

b) służby państwowej we Lwowie: II. kl. III. kl. IV. kl.

480 K	350 K	240 K
(40% płacy 1.200 K)	(35% płacy 1.000 K)	(30% płacy 800 K)

b) służby etatowej Wydz. kraj. 40% płacy:

woźny Wydz. kraj.	400 K
" kasowy . . .	490 K

Stawiając tę propozycję, Wydział krajowy ma na pamięci, że ostatnia regulacja a z nią poprawa poborów urzędników Wydziału krajowego nastąpiła nie dawno, bo uchwałą Wys. Sejmu z dnia 17. listopada 1905, że ostatnie podniesienie dodatków aktywalnych służby etatowej przy Wydziale krajowym jest również nie dawnej daty, bo nastąpiło z mocy uchwały sejmowej z 10. listopada 1904, uważa dalej za swój obowiązek Wydział krajowy podnieść, że podwyższenie dodatków aktywalnych dla urzędników i służby etatowej przy Wydziale krajowym podniesie rubrykę kosztów zarządu o 38.233 koron rocznie, mimo to jednak Wydział krajowy prosi o przyjęcie tego wniosku. Przez podniesienie bowiem dodatków aktywalnych da się urzędnikom i sługom etatowym przy Wydziale krajowym tę odrazu skuteczną i namacalną pomoc, której potrzeby wskutek nadmiernego podskoczenia cen artykułów, szczególnie zaś z powodu wygórowanych cen mieszkań dowodzić nie trzeba, bo tę potrzebę wykazuje codzienne życie.

Prosząc o tę pomoc w trudnych warunkach życiowych dla urzędników i sług etatowych przy Wydziale krajowym, o pomoc, którą dla ludzi tego samego zawodu w służbie rządowej, w tych samych warunkach żyjących i pracujących już przynano, Wydział krajowy nie uzasadnia już bliżej swych wniosków, chce tylko jeszcze wyjaśnić wniosek swój co do dodatku aktywalnego dla urzędników w randze XII-tej nie istniejącej, jak wyżej podniesiono, w służbie rządowej.

Wydział krajowy proponuje, by urzędnikom tej ostatniej rangi przyznać dodatek aktywalny w tejsamej wysokości, co w randze XI. tj. po 576 koron rocznie o 96 koron więcej niż obecnie pobierają (480 koron rocznie). Będzie to jedyna właściwie korzyść dla urzędników tej rangi a podnieść także należy, że już dwukrotnie przy regulacji częściowej uchwałą Wys. Sejmu z 30. października 1903 dokonanej, jak i przy regulacji ogólnej z dnia 17. listopada 1905 urzędnicy rangi XII. otrzymywali tensam dodatek aktywalny, co ich koledzy z rangi XI, pierwszym razem mianowicie otrzymali dodatek aktywalny w kwocie rocznej 360 kor., drugim razem w kwocie rocznej 480 koron.

Za podwyższeniem dodatków aktywalnych dla sług etatowych przy Wydziale krajowym nie przytaczamy osobnych motywów, podnieść tylko należy, że dodatek aktywalny ma główne przeznaczenie pokryć koszta mieszkania, otóż notorycznym jest, że właśnie mniejsze mieszkania, jedynie przystępne dla ludzi mających mniejsze środki, są we Lwowie stosunkowo najdroższe.

W końcu nadmieniam Wydział kraj., że pewna choć nie liczna część urzędników Wydziału krajowego znajduje się stale na posadach inżynierów okręgowych i w ekspozyturach biura melioracyjnego po za Lwowem i Krakowem, tej więc kategorii urzędników przypadną niższe dodatki aktywalne według miary trzech najniższych klas dodatku aktywalnego w myśl postanowień ustawy państwowej z 19. lutego 1907 Dz. pr. p. Nr. 34 utworzonych.

Dotychczas omawiał Wydział krajowy propozycje do zmiany i reformy urzędów etatowych i poborów urzędników jakoteż sług etatowych przy Wydziale krajowym, które zdaniem Wydziału krajowego należałoby zaprowadzić w ślad norm ustanowionych ustawą z 19. lutego b. r. Dz. pr. p. Nr. 34. Inne natomiast stanowisko zajmie Wydział krajowy w przedmiocie, którym się zajmuje artykuł IV. wymienionej co tylko ustawy tj. w przedmiocie ustanowienia dla urzędników państwowych 35 lat służby. W tej mierze Wydział krajowy nie stawia wniosku, sądzi bowiem, że przepis co do czterdziestoletniej służby zaprowadzonej uchwałą Wys. Sejmu z 15. lutego 1898 dla urzędników wszystkich oddziałów równomiernie, zmiany nie wymaga. W ciągu lat dziewięciu dzielących nas od powzięcia uchwały co do czterdziestu lat służby nie zebrał Wydział krajowy doświadczenia przeciwnego, dlatego wniosku na zmianę nie stawia, nadmieniam jednak pod względem faktycznym, że między służącymi obecnie urzędnikami prawie jedna trzecia część ma jeszcze prawo do trzydziestopięcioletniej służby, bo dopiero co wspomniana uchwała sejmowa zawarowała nabyte w statucie emer. z 21. stycznia 1889 prawa urzędników conceptowych i technicznych, nominowanych przed 1-szym lipca 1898. Na podstawie powyższego wywodu, skupiając częściowo wnioski, choć się je omawiało z osobna, Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

I. Sprawozdanie niniejsze przyjmuje Sejm do wiadomości.

II. Zmieniając częściowo dawniejsze uchwały etatowe, Sejm postanawia :

Od 1-go stycznia 1908 pobory służbowe urzędników Wydziału krajowego i sług etatowych wynosić będą, jak następuje :

W Randze VI. płaça	6400	dotatk. akt.	1472 K	2 dodatki 5-let. po	800 K	jeden dodatk.	3 letni	800 K
" VII. "	4800	" "	1288	" " " "	600	" " " "	" "	400 "
" VIII. "	3600	" "	1104	" " " "	400	" " " "	" "	400 "
" IX "	2800	" "	960	" 4 dod. 3-let.	200	" " " "	" "	— "
" X. "	2200	" "	768	" 3 dod. 3-let.	200	" " " "	" "	— "
" XI. "	1600	" "	576	" " " "	200	" " " "	" "	— "
" XII. "	1200	" "	576	" 2 " " "	200	" " " "	" "	— "
Woźny kas. "	1200	" "	480	" dod. 5.let.	60	" "	jak dotychczas bez ograniczenia liczby 5-leci	
Inni woźni "	1000	" "	400	" dod. pięciol. po	60 K	" "	jak dotychczas bez ograniczenia lic. pięciol.	

Przyznane powyżej dodatki aktywalne przyznane są urzędnikom Wydziału krajowego urzędującym we Lwowie lub w Krakowie.

Wrazie przeniesienia ich stałej siedziby urzędowej do innej miejscowości w kraju, Wydział krajowy wyznaczy dodatek aktywalny w miarę tego, do której klasy dodatków aktywalnych na podstawie postanowień ustawy państwowej z 19. lutego 1907 Dz. pr. p. Nr. 34. dana miejscowość zaliczać się będzie.

Dla wszystkich urzędników Wydziału krajowego rangi VI. i VIII. przyznaje się prawo do dwóch dodatków pięcioletnich, a z kolei prawo do jednego trzechletniego o tejsamej co poprzednie wysokości, tj. po 800 K względnie po 400 koron, urzędnikom VII. rangi przyznaje się prawo do dwóch dodatków pięcioletnich po 600 koron, a z kolei prawo do jednego trzechletniego w wysokości rocznych 400 koron, urzędnikom IX. rangi przyznaje się prawo do czterech dodatków trzechletnich w wysokości rocznych 200 koron, urzędnikom rangi X. i XI. prawo do trzech dodatków trzechletnich po 200 koron, wreszcie urzędnikom rangi XII. przyznaje się prawo do dwóch dodatków trzechletnich a nadto tylko dla urzędników tej rangi prawo do dwóch dodatków z tytułu starszeństwa, mianowicie: po 12-stu latach służby w tej samej randze 200 koron rocznie, po 15 latach służby w tejsamej randze również 200 koron rocznie, które to dodatki wliczać się będą do emerytury.

Przy uzyskaniu płacy wyższego stopnia z tytułu pięcio lub- trzechletniego dodatku wliczać się ma czas służby uprawniającej odbytej w służbie Wydziału krajowego przed 1-szym stycznia 1908.

Jeżeli urzędnik przechodzi do najbliższej wyższej rangi, a na posadzie w poprzedniej randze pobierał już płacę najwyższego stopnia, czas służby z pe-ryodu pobierania tej płacy będzie ma się także liczył do pozyskania płacy drugiego stopnia w randze, do której się posunął.

O ile dla urzędników mianowanych przed 1-szym stycznia 1908 postanowienia niniejszej uchwały etatowej byłyby mniej korzystne, upoważnia się Wydział krajowy, by do tych urzędników stosował przepisy dotychczas obowiązujące.

Wszystkie przepisy etatowe, niniejszą uchwałą nie uchylone, pozostają nadal w mocy.

Upoważnia się Wydział krajowy, by począwszy od 1-szego stycznia 1908 roku przy przeniesieniu urzędnika w stan spoczynku, doliczał przy wymiarze emerytury do ostatniej płacy z pobieranego przezeń dodatku:

w randze VI.	kwotę	640	koron.
" " VII.	"	560	"
" " VIII.	"	480	"
" " IX.	"	400	"
" " X.	"	320	"
" " XI.	"	240	"
" " XII.	"	240	"

Przy przeniesieniu sługi etatowego w stan spoczynku będzie Wydział krajowy przy wymiarze emerytury doliczał do ostatniej płacy z płacy sługi etatowego jeszcze 20%.

Doliczania kwot z tytułu dodatku aktywalnego co tylko wspomniane, nie mają miejsca przy wymiarze odpraw i poborów zaopatrzenia, które z mocy statutu emerytalnego z d. 15. lutego 1898 należą się urzędnikom i sługom etatowym Wydziału krajowego, jakoteż pozostałej po nich rodzinie.

Prócz dotychczasowych wkładek jednorazowych i bieżących, oznaczonych w statucie emerytalnym z d. 15. lutego 1898 wnosić będą od 1. stycznia 1908 do funduszu krajowego na cele etatowe od poborów aktywalnych policzalnych do wymiaru emerytury urzędnicy Wydziału krajowego tytułem dodatkowego rocznego przyczynku od części pobieranego dodatku aktywalnego do emerytury policzalnego 0-80% rocznie, a również z tego tytułu słudzy etatowi, którzy dotychczas obowiązani byli tylko do opłaty jednorazowej wkładki, płacić będą od 1-go stycznia 1908 wkładkę bieżącą roczną 1-60 od sta od poborów aktywalnych do wymiaru emerytury policzalnych, powiększonych o 20% płacy.

W czasie spłacania wkładki jednorazowej płacić będą urzędnicy Wydziału krajowego od części dodatku aktywalnego do emerytury policzalnej przyczynek (wkładkę bieżącą) w stosunku rocznych 3-80%, od innych poborów tylko 0-80%. Słudzy mają nawet w tym okresie płacić przyczynek 1-60% rocznie.

III. Wskutek uchwalenia wniosków pod II. należy wprowadzić w postanowienia statutu emerytalnego z 15. lutego 1898 r. następujące zmiany:

do §. 15.

do ustępu przedostatniego po słowach płacę ostatnią (§. 29) należy dodać słowa „bez uwzględnienia jednak dodatku aktywalnego“.

do §. 18. ad 1.

w ustępie pierwszym po słowie pobierali dodać „bez uwzględnienia jednak dodatku aktywalnego“.

do §. 20.

na końcu po słowie mężu dodać „bez uwzględnienia jednak dodatku aktywalnego“.

do §. 21.

po ustępie pierwszym należy dodać „Przy obliczeniu kwartału pośmiertnego urzędnika lub sługi zmarłego w czynnej służbie nie uwzględnia się dodatku akty-

walnego, przy obliczeniu zaś kwartału pośmiertnego po urzędniku lub słudze zmarłym w stanie spoczynku, strąca się z emerytalnej płacy miesięcznej kwotę wliczoną z tytułu dodatku aktywalnego“.

do §. 28.

po słowach normalnej emerytury zmarłego należy dodać „zatem nie powiększonej, przez doliczenie przy jej wymiarze kwoty z tytułu dodatku aktywalnego“.

do §. 29.

należy dodać po ustępie pierwszym. Przy przeniesieniu urzędnika w stan spoczynku dolicza się do wymiaru emerytury do ostatniej płacy z pobieranego przezeń dodatku aktywalnego,

w randze	VI.	kwotę	640	K
„	VII.	„	560	„
„	VIII.	„	480	„
„	IX.	„	400	„
„	X.	„	320	„
„	XI.	„	240	„
„	XII.	„	240	„

Przy przeniesieniu sługi etatowego dolicza się do wymiaru emerytury do ostatniej płacy z tytułu pobieranego przezeń dodatku aktywalnego 20% jego płacy.

do §. 34.

ustęp trzeci pod 2) ma opiewać:

„2. Urzędnicy Wydziału krajowego i konduktorowie drogowi bieżącą wkładkę roczną wynoszącą 3% od płacy czynnej służby do wymierzenia emerytury policzalnej, która będzie pobieraną w ratach miesięcznych przy wypłacie płacy.

Podczas spłacania wkładki jednorazowej w przepisany czas konduktorowie nie uiszczają wkładki bieżącej.

3. Nadto od poborów aktywalnych, policzalnych do wymiaru emerytury (§. 29.) wnosić będą urzędnicy Wydziału krajowego tytułem dodatkowego rocznego przyczynku od części dodatku aktywalnego do emerytury policzalnej 0·80 od sta a słudzy etatowi z tego samego tytułu 1·60%. Oplatę przyczynku pobierać się będzie przy wypłacie płacy w ratach miesięcznych. W czasie spłacania wkładki jednorazowej płacą urzędnicy Wydziału krajowego od części dodatku aktywalnego do emerytury policzalnej przyczynek w stosunku rocznych 3·80% od innych poborów tylko 0·80%. Słudzy mają nawet w tym okresie płacić przyczynek 1·60%“.

do §. 38.

w miejsce słów „i korzystać przez rok z wolności niepłacenia wkładki bieżącej“ ma przyjść ustęp „w którym to razie konduktorowie drogowi będą korzystać przez rok z wolności niepłacenia wkładki bieżącej, natomiast urzędnicy Wydziału krajowego płacić będą przyczynki bieżące w granicach ulgi przyznanej w §. 34“.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomerji wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:

St. Badeni, w. r.

Sprawozdawca:

Dr. Józef Wereszczyński, w. r.

Członek Wydziału krajowego.

